

در سال 1978 سازمان بهداشت جهانی بیانیه ای در زمینه توسعه طب سنتی منتشر نمود. در بیانیه مزبور طب سنتی به طور خلاصه اینگونه تعریف شده است: تمامی علوم نظری و علمی که در تشخیص طبی، پیشگیری و درمان بیماری های جسمی، ذهنی یا نابهنجاری های اجتماعی به کار می رود و به صورت گفتاری یا نوشتاری از نسلی به نسل دیگر انتقال یافته باشد.

در سال 2002 میلادی سازمان بهداشت جهانی طب سنتی را با جزئیات بیشتری این گونه تعریف نموده است: طب سنتی واژه ای کلی است که هم به سیستم های طب سنتی مانند طب سنتی چین، آیورودای هند و طب یونانی-عربی و هم به اشکال مختلف طب بومی اطلاق می گردد. درمان های طب سنتی شامل دارو درمان (استفاده از گیاهان دارویی، اجزاء حیوانی و معدنی) و روشهای غیر دارویی (مانند طب سوزنی، ماساژ و درمان های روحی و روانی) می باشد. در کشورهایی که سیستم خدمات پزشکی در آنها بر پایه طب مدرن استوار است، به جای طب سنتی اغلب از واژه طب مکمل و طب جایگزین یا طب غیر متعارف استفاده می شود.

سازمان بهداشت جهانی از سال 2002 میلادی، استراتژی های مدونی را در زمینه توسعه طب سنتی و مکمل منتشر نموده است.

منابع بیشتر

[Establishment of Pharmaceutical Production in Developing Countries1969](#)

[Health manpower development1976](#)

[Promotion and development of training and research in traditional1977](#)

[Traditional medicine and medicinal plants1988](#)

[Traditional medicine and modern health care1989](#)

[Traditional medicine198](#)

[Traditional medicine2009](#)

[Traditional medicine2014](#)

[WHO traditional medicine strategy 2002-2005](#)

[WHO traditional medicine strategy 2014-2023](#)